

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Рев-56/2002
Бања Лука, 24.04.2003. године**

У И М Е Н А Р О Д А

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија овог суда и то Бајагић Здравка као председника вијећа, Бајић Петра, Томић Биљане, Осмић Дарка и Нинић Јанка, као чланова вијећа, у правној ствари тужиле Ј. Ј. кћери С. из Г. Ц., коју заступа адвокат М. В. из Б. против туженог Ј. С. сина Б. из Г. Ц., кога заступа адвокат Р. Т. из Б., ради предаје у посјед некретнине, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Б. Гж-269/2001 од 28.9.2001. године, на сједници одржаној дана 24.04. 2003. године донио је слиједећу

П Р Е С У Д У

Ревизија се одбија.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом Основног суда у Б. број П-1205/98 од 27.12.2000. године обавезан је тужени да тужиле преда у посјед дио парцеле кч. 3109 уписане у к.к. ул. бр. 1073 к.о. Г. Ц. површине од 1244 м² означене на скици вјештака геометра Н. Г. од 15.4.1998. године која чини саставни дио ове пресуде, уз накнаду трошкова спора у износу од 753 КМ све у року од 15 дана по правоснажности пресуде под пријетњом извршења.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Б. број Гж-269/2001 од 28.9.2001. године жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Благовремено изјављеном ревизијом и допунама ревизије од 10.12.1991. године и 4.10.1992. године, тужени побија другостепену пресуду, а како то произилази из ревизије због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се обје нижестепене пресуде преиначе и тужбени захтјев тужиле одбије или да се обје нижестепене пресуде укину и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

Одговор на ревизију није поднесен нити се Републички јавни тужилац изјаснио о поднесеној ревизији.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужиле да јој тужени преда у посјед дио парцеле кч. бр. 3109 уписане у к.к. ул. број 1073 к.о. Г. Ц. у површини од 1244 м².

Наконведеног поступка првостепени суд је утврдио: да је тужиле власник парцеле кч. 3109 уписане у к.к. ул. бр. 1073 к.о. Г. Ц. површине од 7916 м², а тужени власник сусједне парцеле кч. бр. 3108 површине од 5511 м² уписане у пл. 240 к.о. Г. Ц. и да је тужени ујак тужиле; да су ове парцеле биле предмет поступка комасације у којем је преднику тужиле мајци јој Ј. додјељена спорна парцела у наведеној површини а туженом додјељена парцела к.ч. 3108 у наведеној површини (рјешење Комисије за комасацију број 01/2-479-532 од 27.4.1987. године); да су предник тужиле и тужени ступили у посјед наведених парцела с тим да је тужени одбио да потпише записник о привременој предаји земљишта из комасационе масе од 27.12.1983. године; да је тужени против наведеног рјешења Комисије за комасацију о додјели парцеле кч. 3108 поднио жалбу која је рјешењем Републичког секретаријата за финансије – Републичке управе за имовинско-правне послове број УП/II-10-479-630/87 од 2.11.1987. године одбијена; да је на спорној парцели тужиле стекла право власништва на основу уговора о поклону из 1989. године закљученог са њеним братом Ђ. Ж., а потом ушла у посјед те парцеле када је започела градњу стамбене зграде; да је пред првостепеним судом проведен поступак вјештачења по вјештаку

геометру Н. Г. који је дао писмени налаз и мишљење на основу којег је утврђен да је површина спорне парцеле тужиље мања за 1244 м² у односу на површину која јој је у поступку комасације додјелена и да тужени одбија да тужиљи преда у посјед наведену спорну земљишну површину.

Код овако утврђеног чињеничног стања које се у ревизијском поступку не може оцјењивати нити преиспитивати услијед изричите забране прописане чланом 385. став 3. Закона о парничном поступку (даље: ЗПП), нижестепени судови нису погрешно судили на штету туженог када су усвојили тужбени захтјев.

Крај постојања чињеница које су утврђене у поступку пред нижестепеним судовима, да је у катастарским књигама а наконведеног поступка комасације мајци тужиљи Ј. додјелена спорна парцела кч. 3109, а туженом кч. 3108, прва у површини од 7916 м² а друга у површини од 5511 м², и да је брат тужиље Ж. Ђ. уговором о поклону из 1989. године пренио на тужиљу право власништва на спорној парцели, то она има право да у смислу одредбе члана 3. Закона о основним својинско-правним односима (“Службени лист СФРЈ” број 6/80 до 36/90, у даљем тексту: ЗОСПО) предметну некретнину држи у посједу и да је користи па у вези с тим сагласно одредби члану 37. истог закона тражи од туженог повраћај у посјед земљишне површине од 1244 м², у коју он није ушао у посјед на законит начин нити је савјестан посједник јер је знао да се ради о некретнини тужиље која јој је додјелена у власништво у поступку комасације, па се стога на овај случај не може примјенити одредба члана 28. ЗОСПО – стицање права власништва одржајем, зато што није истекао рок од 20 година (додјела спорне парцеле и парцеле туженог кч. 3108 у комасационом поступку извршена 1983. године и 1987. године, а тужба у овом спору поднесена 17.12.1998. године).

Неоснован је приговор ревизије туженог да је у циљу заштите комасационог подручја по Закону о комасацији забрањено вршење промјене облика и смањења катастарске парцеле.

Тачно је да је одредбом члана 98. став 1. Закона о комасацији (“Службени лист СР БиХ” број 24/85) прописано да на комасационом подручју на којем је извршена комасација не може се вршити промјена облика и смањење катастарске парцеле, али у овом случају то није у питању, већ је у питању смањење површине спорне катастарске парцеле услијед радње туженог који је без законског основа ушао у посјед спорне парцеле тужиље чија површина у односу на ону додјелену у поступку комасације је мања за 1244 м².

Ревизиони приговори туженог да су нижестепени судови пропустили да у поступку утврде постојање “комасационог камења” којим је омеђена његова парцела са све четири стране у којем простору је и спорна земљишна површина, да се из овјерених изјава Ј. Љ. и Ј. Д. које су приложене уз ревизију може закључити да су ови били присутни постављању “комасационог камења” на парцели туженог у којем простору је и спорна површина, да се одведеног поступка комасације, облик и површина његове парцеле и парцеле тужиље није мијењала, односе се на правилност утврђеног чињеничног стања од стране нижестепених судова, које ревизијски суд услијед изричите забране из члана 385. став 3. ЗПП није овлашћен оцјењивати нити преиспитивати, па се стога ови приговори нису ни могли узимати у разматрање.

Остали ревизиони наводи туженог без утицаја су на правилност и законитост побијане одлуке.

Из наведених разлога овај суд је примјеном одредбе члана 393. ЗПП одлучио као у изреци ове пресуде, јер при доношењу побијане пресуде није почињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 10. ЗПП на коју овај суд пази по службеној дужности у смислу одредбе члана 386. ЗПП.

Предсједник вијећа:
Бајагић Здравко

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарне
Братић Душанка